

hvorpaa Lovforslaget er bygget, og ogsaa i det væsentlige i den Maade, hvorpaa de ere gennemførte i Forslaget. Naar man havde givet det en ny Affattelse, var det for at gøre det kortere og simplere, det var ikke for at føre nye Principper ind. Men naar Forholdet er saaledes, at Folketinget enstemmigt eller saa godt som enstemmigt har vedtaget Forslaget, og at Landstinget er enigt i de Principper, der ere nedlagte i Forslaget, synes jeg, man har Grund til at haabe, at der vil kunne naas et Resultat i Retning af Lovgivning paa dette Omraade i indeværende Rigsdagssamling.

Udvalget har i denne Samling ogsaa søgt at lette en Overenskomst mellem Tingene først og fremmest derved, at Udvalget fuldstændig har lagt Folketingets Affattelse til Side og udført sit Arbejde paa Grundlag af den Affattelse, Landstinget havde givet Forslaget. Man vil derved lette de fremtidige Forhandlinger mellem Tingene, man er ude over det formelle, og det er altsaa Uoverensstemmelsen mellem de i Lovforslaget nedlagte Hovedprincipper, der maa blive Genstand for den fremtidige Forhandling mellem Tingene. Men naar man ogsaa om Principperne er enig, skulde man tro, at det maatte kunne lykkes at naa et Resultat, og jeg tror, jeg tør sige, at hele det Udvalg, for hvis Flertal jeg har den Ære at staa som Ordfører, ubetinget har det Ønske i Aar at naa til en Lovgivning paa dette Omraade.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til at fremsætte nogle Bemærkninger angaaende Betænkningen og de stillede Ændringsforslag, dog vil jeg sige, at jeg agter ikke at tale om de forskellige Ændringsforslag enkeltvis, de ere i saa nøje Overensstemmelse med Tingets tidligere Standpunkt, at jeg anser det for overflødigt, medmindre Forhandlingen senere skulde give mig Anledning til at udtale mig om Enkeltheder i et eller flere af de stillede Ændringsforslag. Ærede Medlemmer ville straks se, at man i Aar møder med noget nyt. De tidligere Forslag have været affattede paa den Maade, at man stærkt skelnede mellem Beværtninger med Ret til Udsækning af stærke Drikke og Beværtninger uden en saadan Udsækningensret, idet man overfor de sidste har holdt paa, at det skulde være almindelig fri Næring. Baade i Landstinget og i Folketinget har der hævet sig Røster for at komme til en Begrænsning ogsaa overfor Beværtninger uden Ret til Udsækning af stærke Drikke, og det er

for Resten ikke Røster, der først have begyndt at hæve sig her paa Rigsdagen, de kom ogsaa stærkt til Orde i Ædruelighedskommissionen, men man fandt, at det ikke vilde være rigtigt at stille de saakaldte Ædruelighedsbeværtninger under samme begrænsede Regler som de Beværtninger, der have Ret til Udsækning af stærke Drikke. Udvalget har imidlertid nu taget det Standpunkt, at vi behandle Beværtninger og Gæstgiverier ens, enten de have Ret til Udsækning af stærke Drikke, eller de ikke have en saadan Ret, det vil altsaa sige: Adkomst til Beværtning næring baade i By og paa Land, baade med Ret til Udsækning af stærke Drikke og uden Ret til saadan Udsækning samt til Gæstgiveri næring paa Landet uden Ret til Udsækning af stærke Drikke og med Ret til saadan Udsækning efter de Ændringsforslag. Flertallet her stiller, gives ved Bevilling. Derimod holder man frendes paa, at Adkomst til Gæstgiveri næring i København og i Købstæderne ikke skal gives ved Bevilling, men skal meddeles ved Næringsbevis. Samtidig maa man træffe Foranstaltninger, der sikre imod, at disse Gæstgiveri næringer blive Næringer, hvor der drives almindeligt Værtshushold. Det har man gjort paa den Maade, at man bestemmer: I Gæstgiverier i København og i Købstæderne have de Ret til at beværte dem, der bo i Gæstgiveriet, og ved „de i Gæstgiveriet boende“ ville vi have forstaaet ikke alene dem, der tage Logis der om Natten, dem, der bo der om Natten, men ogsaa dem, der komme tilrejsende til Byen og leje Værelser til deres private Afbenyttelse, selv om de rejse fra Byen den samme Dag.

Endelig foreslaa vi i Overensstemmelse med Folketingets tidligere Standpunkt, at alle Bevillinger gives paa 5 Aar. Man mener, at det er klart, at hvis vi for Alvor skulde komme til en Indskrækning i Beværtningernes Antal, faa alle de overflødige Beværtninger fjernet, alle de Snasker, som man har rundt omkring i vore Kældere i Købstæderne, men navnlig her i København, og som ere en ren Ulykke for Befolkningen, og som man egentlig ogsaa kan sige ere en Skamplet paa Beværterstanden, er der ingen anden Udvej, end at man giver disse Bevillinger paa Tid. Naar den Adkomst, en Mand faar til at drive en Beværtning, er begrænset til 5 Aar, har man en moralsk Garanti mod, at han driver sin Forretning paa en saadan Maade, at det bliver, skal man sige, en Ulempe, eller at han driver den paa